

DIAMANT SVÉHO JÁ

Programovací partner: GK 14
Rodina vody (GK 2, 8)

Fyziologie: štítná žláza (ohryzek)
Aminokyselina: fenylalanin

STÍN 8 PRŮMĚRNOST

ZA HRANICEMI ZÓNY POHODLÍ

Když se podíváme na svět, ve kterém dnes žijeme, zvláště na západní svět, je podivuhodné, kolik lidí žije velmi podobné životy. Stín 8 se podobně jako všechny stínové frekvence zakládá na nějakém konkrétním strachu a v tomto případě je to strach z odlišnosti. Stín 8 zabraňuje jedinci, aby se povznesl nad vědomí masy a vrhl se do skutečného dobrodružství života. Pravou povahou individuality je vzpoura, jenže vzpoura přináší nejistotu, takže masové vědomí si raději namísto ní volí iluzi bezpečí. Stín 8 obetává svět svou sítí a tato síť je oporou planetární zóny pohodlí. Jen když nás život přinutí růst, například prostřednictvím nějakého druhu krize nebo úmrtí milované osoby, dostaneme se do kontaktu se svou pravou podstatou nacházející se za hranicemi zóny pohodlí.

Zvláště v západním světě je naše individualita formována už od časného dětství. Jedním z témat v této knize velmi často zmiňovaných je vliv moderního vzdělání, obzvláště ve věku do sedmi let. Většina vzdělávacích systémů upřednostňuje stejnost před odlišností, protože odlišnost ohrožuje systém. V moderních vzdělávacích systémech procházejí děti všeobecně přijatým procesem zkoušek a testů, jejichž pravou podstatou je vychrlit naučené informace jen s minimem osobního vkladu nebo i bez něj. Tato indoktrinace začíná v raném dětství a trvá až do dvaceti let. Tentýž systém zformoval před námi naše rodiče a před nimi jejich rodiče. Nastolením systému, v němž panuje stejnost, jsme z individualistů úspěšně nadělali vyvrhele společnosti a rebely.

Právem si můžeme položit otázku: Jakého vzdělání se má dítěti dostat, aby si udrželo svou individualitu neporušenou? GK 8 jde ještě dál a táže se zcela bez obalu: Je formální vzdělání vůbec opravdu nezbytné? V našem moderním světě se nepružnost našeho vzdělávacího systému stává stále větším problémem. Samozřejmě se vždycky najdou děti, jejichž povaze bude formální vzdělání vyhovovat – ať už ve všech, či jen určitých předmětech. Avšak mnoho jiných dětí formální vzdělání prostě nepotřebuje a určitě na něj nereaguje dobře. Tento problém nepochybně souvisí i s mnoha dalšími aspekty našeho moderního životního stylu. V této fázi naší evoluce je důležité si uvědomit, že stín 8 nám byl výchovou vtisněn už v raném věku a ve většině případů se mu později v životě musíme odnaucit, jestliže chceme mít alespoň nepatrnou šanci uplatnit své nadání a nalézt svého génia.

Jedním z hlubokých strachů plynoucích ze stínu 8 je strach z úspěchu. Tento strach ještě více posiluje programovací partner – stín 14 zvaný Kompromis. Člověk se vzdává svých snů ne ze strachu z neúspěchu, ale protože ví, že k tomu, aby uspěl, se musí vzbouřit proti celé společnosti a proti jejím očekáváním. Má strach z toho, kým by se mohl stát, protože neví, kým je. Nejvyšší frekvence GK 14 se nazývá Hojnost, která je odměnou pro toho, kdo se odváží osvobodit se z pastí průměrnosti. Jinými slovy, k pokladu vede méně vyšlapaná pěšina. Stín 8 nám zajišťuje snadno rozpoznatelnou stereotypní image, která nám nejen poskytuje pocit bezpečí ohledně toho, kým si myslíme, že jsme, ale poskytuje i ostatním tentýž pocit bezpečí ohledně toho, kým si oni myslí, že jsme. Kým bychom byli bez této konvenční masky a jak by na nás ostatní reagovali? Odpovědí je, že převážná většina lidí by se na nás dívala se směsicí strachu a respektu.

Hranice Průměrnosti vymezují jiní, ne my, a má dvě hlavní funkce. Zaprvé nám zabraňuje myslet jinak než stádně. Pod vlivem této nízké frekvence myslí každý z nás jako všichni ostatní, vypadá jako všichni ostatní a více či méně se i chová jako všichni ostatní, a to všechno dělá kvůli strachu, co by si o něm ostatní pomysleli. Druhou funkcí Průměrnosti je sloužit společenské mašinerii a nikoli evoluci. Stáváme se kolečkem v soukolí systémů vytvořených člověkem. Tím se z nás stává součást životních kulis, ale ne hlavní hráč. Průměrnost lidem zabraňuje, aby se stali hrdiny. Většina z nás dnes pouze sní o tom, čeho by mohli v životě dosáhnout. Díváme se na filmy o jiných lidech, dokonce se nás hluboce dotýkají, ale stín Průměrnosti nám nedovoluje, abychom si věřili natolik, že bychom se sami stali nositeli takového života. Důvodem je strach. Strach je jako endemická choroba postihující přímo infrastrukturu naší společnosti. Ti, kdo se přemístí mimo oblast tohoto strachu, vstupují do světa, který se mainstreamové kultuře zdá být nepochopitelný.

Stín 8 z nás dělá poslušné přísluhovače vnějších autorit. Dokonce nás zaprodává systému natolik, že se pak sami těmito autoritami stáváme. Ať tak či onak, tento stín nám zabraňuje dýchat svěží vzduch naší pravé nespoutané podstaty. Uvězní nás ve své kleci a nedovolí nám svobodně myslet. Kdo je svobodný myslitel? Je to někdo, kdo vidí za vnější struktury, které nám život vnucuje. Je to člověk, který spontánně prožívá svoji tvořivost. Svobodný myslitel také svobodně žije. Neřídí se ničím diktátem, i když se může nechat jinými lidmi ovlivnit či inspirovat. Stín 8 představuje vyšlapané pěšiny – konvenční život v kompromisu bez špetky fantazie, jaký žije většina. Je potřeba mnoho energie a odvahy, aby člověk prorazil temnotu a strach tohoto stínu a zjistil, kým opravdu je a čeho je skutečně schopen. Pokud si přejeme uniknout průměrnosti, musíme si najít vlastní cestu a objevit svou pravou identitu v tomto světě. Bude to cesta jenom naše a nikoho jiného a vyvede nás ven z naší zóny pohodlí na nebezpečné území, kde nejsou žádné záruky, že uspějeme, kromě víry ve svou vlastní životem nabitou podstatu.

REPRESIVNÍ PODOBA STÍNU 8 – STRNULOST

Ti, kdo krácejí většinou cestou průměrnosti, zásadně okrádají sami sebe o životní sílu a postrádají ve svém životě směřování. Jejich slova a skutky mohou do jisté míry sloužit světu, ale zároveň jim chybí zápal a odhodlání. Tito lidé jsou uvnitř prázdní a žijí strnulý život bez ducha. Někde mezi dětstvím a dospíváním se vzdali svých snů. Nedokázali se postavit svým strachům a nechali se pohltit svými povinnostmi a četnými kompromisy, které v životě udělali. Výsledkem je, že jejich život jim nepatří a nedává jim dost prostoru, aby svobodně dýchali a tvořili.

REAKTIVNÍ PODOBA STÍNU 8 – UMĚLOST

Rozdíl mezi represivní a reaktivní povahou se týká lidského ducha. U potlačené povahy se v nějakém životním okamžiku duch zhroutil dovnitř. U reaktivní povahy se duch obrací směrem ke světu, kde vytváří iluzi sebe sama, která vychází z jeho snů. Tito lidé žijí umělé životy. Na povrchu se mohou jevit úspěšní a dokonce originální, ale pod tímto pozlátkem je duch, který uzavřel kompromis s nějakým aspektem systému. Rozdíl mezi represivní a reaktivní povahou lze vyzkoušet podle partnerských vztahů: potlačená povaha nikdy neodchází ze vztahu, protože se bojí změny. Reaktivní povaha v něm naopak nevydrží, protože její fasáda se pokaždé nevyhnutelně zhroutí a na povrch se prodere vztek, což je ten moment, kdy bere nohy na ramena.

DAR 8 STYL

REBEL S PŘÍČINOU

Aby se člověk vymanil z tíživé frekvence stínu 8, musí podniknout vzrušující krok k víře v sebe sama. Dar 8 upoutává pozornost ostatních tím, že přináší světu něco svěžího. Dar Styl příliš nesouvisí s naším obvyklým výkladem tohoto slova – daleko více znamená nechat se vést svým jedinečným revoltujícím duchem. Pravý styl nelze změřit zavádějícími materialistickými kritérii, ani se nedá předstírat. Je přirozeným rozkvětem naší individuality. Najít svůj styl znamená být sám sebou, aniž bychom se starali, co si o tom

pomyslí ostatní. Jelikož se styl vyhýbá myslí, nelze jej napodobit či předem naplánovat, vynoří se vždy spontánně a přirozeně. Jeho součástí je také to, že se vydává po stezkách, které jsou riskantní, ale jen ve smyslu toho, co je rizikem pro společnost.

Styl s velkou radostí otrásá šedým světem průměrnosti, jež se pokládá za *normu*. Tento dar to nemá ve společnosti snadné, i když čirá radost a svoboda vyjádření pravé podstaty zdaleka převáží všechny nepříjemné dopady. Naše moderní společnost sice vyzdvihuje a obdivuje jedinečnost individua, ale ve skutečnosti máme z příliš mnoha výrazných individualit strach. Styl se nenachází jen na povrchu. Je vrcholným výrazem tvořivosti. Jedinci manifestující tento dar se zcela odevzdali tvůrčímu procesu a nechávají se jím unášet, namísto aby jej sami řídili. Tvořivost může být docela nevděčným údělem. Daný jedinec často tak předstihne svoji dobu, že jeho jedinečnost je oceněna až po jeho smrti. Avšak pocit nekonečné svobody, který plyne z toho, že se odevzdá tomuto procesu, je natolik naplňující, že úspěch či neúspěch už není v jeho životě hlavní hnací silou či zájmem.

Styl je pro společnost a její logické a systémové uvažování i pro její infrastrukturu velmi nebezpečný. Důvodem je, že napodobuje přírodu, kterou se tolik systémů snaží vysvětlit a spoutat. Stejně jako přírodu, tak také Styl utváří divoká, nespoutaná a nevypočitatelná energie, plná génia a kvantových skoků. Jednotlivci dávají tento dar hluboký pocit životního naplnění, ale často se stává, že je pro takového člověka obtížné nějak svůj dar propojit se světem. Ovšem Styl sám o sobě nedělá z člověka outsidersa – naopak, dělá z něj přímého účastníka tajemných životních dění. Avšak síly, které se snaží udržet vládu nad tímto světem, pokládají Styl za nebezpečný či přinejmenším výstřední nebo bizarní. Z tohoto důvodu je jedinečnost člověka většinou vykazována do oblastí umění, módy či hudby, kde je přijatelná a kde nachází trochu prostoru, aby mohla volně dýchat. Ve většině ostatních společenských sfér je individuální styl většinou potlačován, protože se mu nedůvěřuje nebo zůstane nepochopen.

Dokud se kolektiv nebude skládat jen ze svobodomyšlných jednotlivců, zůstane dar Stylu na okraji společnosti. Do té doby se bude muset každý, kdo unikne nižším frekvencím stínového stavu, muset vypořádat se strašákem kolektivu, který nenechává svobodomyšlnému jednotlivci příliš mnoho volnosti. Naštěstí lidem, kteří našli svůj styl, nezáleží na tom, aby se zařadili. Jejich jediným zájmem je osvobodit více svobodomyšlných jedinců! Taková svoboda je skutečně nakažlivá. Proto jsou tito lidé v tomto světě nositeli významného poselství, i když si toho nemusí být vědomi.

A na závěr je třeba zmínit, že daru 8 jde o to, abychom své individuální sny projevovali navenek, a ne je jenom snili. Jakmile se tento dar osvobodí z naší DNA, začneme najednou uvádět věci do pohybu a může nám připadat, jako by okolní svět ustrnul ve snové realitě. To je vedlejším produktem toho, když začneme fungovat na vyšší frekvenci. Od té chvíle je pro nás všechno možné. Tím, jak se podvolíme svému vnitřnímu duchu, síla ryzí tvořivosti, která námi prochází, uvolní všechny kanály a příležitosti, které byly předtím zablokovány. Taková je moc génia, neboť v sobě nese více než jen novou koncepci – nese záměr z vyšších sfér, který daleko přesahuje jedince, kteří jej manifestují.

SIDDHI 8 VYTŘÍBENOST

VĚČNÉ POUTO LÁSKY

Siddhi 8 zvané Vytříbenost je přirozenou manifestací všech siddhických stavů. Každé siddhi je hologramem, který se odráží ve všech ostatních siddhi. Vytříbenost zažíváme, když z jednotlivce začne vyzařovat božská podstata. V tomto stavu nejvyšší blaženosti se zamilujeme do své vlastní nejryzejší manifestace, protože právě skrze naši jedinečnost můžeme dosáhnout božských proudů. Vytříbenost se dotýká krásy, jež se nedá popsat slovy. Člověk září jako diamant v srdci stvoření a kamkoli pohlédne, vidí další diamanty různých stupňů jasnosti a každý z nich jedinečný, dokonalý a nenapodobitelný.

Na této vysoké úrovni vědomí, kde paradoxně všechny úrovně přestávají existovat, si začneme uvědomovat ten velký vtíp týkající se individuality a rozdílnosti – že navzdory své vytříbenosti je individualita jen optickou iluzí vytvořenou myslí. Sami sebe vnímáme jako obyvatele genetické fyzické schránky, která je jedinečná, avšak naše *bytí* přebývá v poli vědomí mimo všechny rozmanité formy. V tomto stadiu dosahujeme transcendence své genetiky. Na úrovni formy zůstáváme odlišní, ale na kolektivní úrovni

naše uvědomění proniká *všemi* formami, takže každý z nás je zároveň kapkou vody v oceánu i oceánem samotným.

Naší pravou povahou je divokost. Božství se nedá zkrátit, a proto stav vytříbenosti prohlédne četné závoje lidství. Tato divoká, prudká energie, pocházející ze samotného zdroje stvoření, boří všechny systémy. Těch několik jedinců v historii, kteří manifestovali toto siddhi, bylo stejně proměnlivých a nádherných jako světlo probleskující skrze mraky. Život se nikdy neopakuje a také oni jsou v každém okamžiku jiní. Každou vteřinou se obnovují. Zde je původ a význam známého zenového rčení „Nevstoupíš dvakrát do stejné řeky.“ Toto rčení odkazuje na pravdu siddhi 8 – pravdu o lidské podstatě. I ona je – stejně jako voda – neustále v pohybu, proměňuje se a vyvíjí, avšak řeka samotná se nemění, a tou řekou je vědomí.

Lidé, v nichž se odráží tato pravda, září jako jasná světla na šedém pozadí historie. Pravou podstatu tohoto siddhi vyjadřovali mnozí velcí avataři a mudrci. Naší nejběžnější chybou je, že se snažíme takové lidi napodobovat, což nás okamžitě odvede od naší vlastní jedinečnosti a vrhne nás zpět do stínu Průměrnosti.

Lidé manifestující siddhi 8 nejsou vůdci. Jejich úkolem je dávat příklad. Nepřejí si, aby je kdokoli napodoboval či imitoval. Kdykoli vidí neautentičnost či napodobování, jejich pravá podstata odhalí světu ošklivost takových postojů. Díky tomuto rysu mají velmi mocný osvobozující vliv na jednotlivce. Zároveň je ale společnost často kritizuje a zavrhuje. Stejně jako Sokrates si přejí, aby lidé nacházeli své vlastní otázky a své vlastní odpovědi. Pouhá jejich přítomnost působí jako světlo, osvobozující jednotlivce ze strukturovaných systémů. Jejich jazyk je jazykem rebelů a krása je pro ně odrazem pravé podstaty každého člověka. Neomezují se na jediný výrazový prostředek, ale hravě zapojují vědu či umění, jógu nebo tantru, logiku či poezii, jelikož všechny tyto výrazy jim mohou sloužit k tomu, aby projevíli vytříbenost božství ve hmotě. Pro osobu ponořenou do blaženosti siddhi 8 je všechen život křišťálově jasný. Tuto jasnost navíc paradoxně nacházejí v samotné nejistotě a divokosti života. Tito lidé po sobě nezanechávají žádné stopy, které by ostatní mohli následovat. Chápu život jako příval rozporů a záhad, které nemají být nikdy vyřešeny.

Jako aspekt genetické rodiny zvané *Rodina vody* se siddhi Vytříbenost chemicky váže se siddhi 2 zvaným Jednota. Jsou to dva významné ženské genové klíče v lidském genomu, jež s sebou táhnou všechny lidské bytosti na jejich nevyhnutelné cestě k seberealizaci. Zde se nachází jedno z velkých tajemství jednadvaceti rodin kodonů. Rodina vody tvoří se svou polaritou Rodinou ohně něco jako věčné genetické pouto. Tyto dvě chemické rodiny a jejich aminokyseliny fenylalanin a lysin nás lidi posouvají po dráze našich osudů a starají se o to, aby náš genetický materiál našel svůj protějšek. Dokonce hluboko uvnitř našeho těla tyto chemické rodiny nastavují prvotní otisk pro rovnováhu všech protikladných sil uvnitř nás. V křížové palbě těchto dvou rodin kodonů je v každém z nás ukována mystická číslice osm. Toto věčné pouto lásky v genofondu naší planety vysílá každého muže a každou ženu bez jakýchkoli oklik na cestu lidství. Symbolika čísla osm představuje nadčasové hledání pokladu ukrytého uvnitř každého z nás – nepostižitelného diamantu naší pravé podstaty.

Lidé se siddhi 8 jiskří jako vybrané vzácné šperky. Tito lidé vytvářejí svou cestu za pochodu. Jejich odkazem světu je rozcupování všech představ toho, jak *by měl* člověk žít či co je potřeba udělat, aby dosáhl nějakého zvláštního stavu. Jsou to jediná lidé, kteří nejsou na světě cizinci, jelikož se nacházejí přímo uvnitř existence. Pro ně jsou jedinými outsidersy ve světě ti, kteří hledají vedení či vymezení mimo sebe, a jedinými cizinci ve světě jsou ti, kteří tráví svůj život napodobováním někoho jiného, protože tím se odcizují sami sobě. Tito lidé nám nedají nejmenší naději, že bychom je mohli následovat. Jediná věc, kterou dávají světu, je jejich mimořádná láskyplnost – absolutní radost, kterou nacházejí ve své bezvýhradné oddanosti tajemství, aniž by měli potřebu dát mu význam. Jsou doma v divokém proudu existence, bolestivém pulzu prchavého okamžiku a nespoutané radosti, jež může povstat, pouze když se dotkneme jádra našeho bytí.